

mere eller mindre rettet op på noget med det nationale kompromis, men det er jo ikke noget, der har løst problemet, eftersom vi stadig væk beskæftiger os med de fire forbehold og skal gøre det en rum tid endnu, så vidt det ser ud.

Jeg synes, det havde været klogere at stemme ja. Det var derfor, jeg argumenterede for et ja, og at jeg mener, at den beslutning ikke var, som jeg ønskede den. Men jeg har ikke i min tale med ét eneste ord antydning om dumhed, og jeg synes ikke, det er fair at trække det frem. Dette er en gedigen bekymring for, om der er for mange mennesker i vores samfund – i, uden for arbejdsmarkedet, på arbejdsmarkedet, ældre, yngre, alle mulige grupper – der efterhånden, fordi vi har indrettet det her samfund noget forkert, føler sig så presset, at de ikke længere kan møde omverdenen i åbenhed. Og det er jeg bekymret for.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Fru Mimi Jakobsen sagde, at CD om nogen havde været aktive i bekæmpelsen af regelbøvl, og det vil jeg godt lytte lidt til. Jeg synes bare, der er lidt falsk varebetegnelse. Jeg er enig i, at det har været tilfældet, når det gælder regelbøvl i forhold til virksomheder, men jeg synes ikke, det har været tilfældet, når det gælder regelværk omkring enkeltpersoner. Jeg vil godt give to eksempler.

Det ene eksempel er den arbejdsløse, der skal vente på at starte en uddannelse, og som skal være arbejdsløs så og så længe, før vedkommende kan få lov at deltage i en eller anden form for uddannelsesaktivitet. Og det er noget, man skal. CD har været med hele vejen igennem, hver gang man har strammet arbejdsmarkedslovgivningen, og sidst man ændrede den, vedtog man for at bøde på det, at nu kunne man så få 6 ugers selvvalgt uddannelse i starten af sin ledighedsperiode. Og det slagnummer blev netop solgt med den motivering, at selvfølgelig skulle man jo kunne tage nogle initiativer. Det har man nu også slettet ved den allersidste ændring her, så nu er den også væk, altså ikke mere selvvalgt dér.

Et andet er, at man i hele systemet har haft noget, der hed den enkeltes ønsker og arbejdsmarkedets behov. Sætning for sætning hvert eneste sted i arbejdsmarkedslovgivningen er den enkeltes ønsker forsvundet, og nu er det kun arbejdsmarkedets behov og vel at mærke

kun arbejdsmarkedets behov, sådan som det er formuleret af arbejdsformidlingen.

Det er da ikke at gøre det mere værdigt, mere selvvalgt, mere selvbestemt for den enkelte. Det kan jeg ikke høre.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

En af de klager, jeg oftest hører over systemet som sådan, kommer stadig fra folk, der føler sig skidt behandlet af arbejdsformidlingen i den forstand, at de føler, der ikke bliver lyttet til dem, at der bliver talt ned til dem, at de får at vide, hvad der er godt for dem. Det er jeg ikke tilhænger af.

Jeg erkender, at vi har lavet om på det system så mange gange, at det efterhånden ikke er nemt at følge med i, hvordan reglerne nu er, og det er det sikkert heller ikke for medarbejderne og deres edb-systemer.

Men jeg synes, at målet også på det område må være – og det var jo også målet – at man i så høj grad som muligt så det menneske, der kom, an og spurgte: Hvad kunne du tænke dig? og så prøvede, om det matchede, og ellers i hvert fald fandt noget, der var ret tilsvarende. En individuel behandling var faktisk CD's krav; vi var ikke alene om det, dengang vi startede i 1993 med at lave en arbejdsmarkedsreform.

Så vi er ikke så uenige. Det er klart, at der ligger en masse økonomi i, hvornår man kan få de tilbud, men det kan også være, at ressourcerne med stor fordel kunne bruges anderledes, ikke så regelbundet, men så individbundet som muligt.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jo, men nu påpeger jeg netop, at alle de pæne ord faktisk stod i arbejdsmarkedsreformen i 1994. Det, der er min påstand, er, at CD har medvirket i og arbejdet med i, at man sætning for sætning har strammet det, så der ikke er mere tilbage af det. Det var kun de pæne ord, og nu er de pæne ord oven i købet væk.

Og det, jeg så spørger om, er: Kan man nu høre, at der kan være en arbejdsgruppe, der består af først og fremmest CD og SF og Enhedslisten, som vil gå til angreb på den stramning, der er kommet ud af det, som vil gå til angreb på, at man nu har låst folk mere og mere fast i systemet, så de faktisk ligger mere fast, end hvis de stod fuldstændig på egne ben?